

den enkelte vandindvinder på basis af vandindvindingsstilladelse(r). Behovet skyldes justeringer i forhold til kommunalreformen, hvor de tidligere amters opgave med opkrævningen hos vandværker og virksomheder nu er blevet delt mellem staten og kommunerne. Der er i de nuværende bestemmelser forskel på de beløb, som vandværker og virksomheder bliver opkrævet i forskellige kommuner for opgaver med udarbejdelse af indsatsplaner m.v., der i vidt omfang er enslydende.

Hertil kommer, at kommunerne i dag udsender regninger til virksomheder, som ikke er betalingspligtige, idet virksomheden kan opnå fritagelse for den del der overstiger 25.000 m³ i den ene kommune, fordi de har en tilladelse til vandindvinding i en anden kommune. Det forekommer således, at kommunen efter opkrævningen modtager virksomhedens ansøgning om fritagelse, som skal behandles på tværs af kommunegrænser i de tilfælde, hvor virksomheden har tilladelser i flere kommuner.

Endvidere er der, som beskrevet i afsnit 2.2., sat to grænser for de afgiftsfrie indvindingsmængder, nemlig 3000 m³ for alle anlæg, der ikke anvendes til vanding af landbrugsafgrøder og 6000 m³ for vandforsyningsanlæg for mindre bebyggelser på landet. Dette har givet anledning til uklarheder, bl.a. med hensyn til, hvad der forstås ved vandforsyningsanlæg, indvinding på landet og vanding af landbrugsafgrøder.

Som beskrevet under afsnit 2.2. gælder endvidere et lempeligere beregningsgrundlag af gebyret for en række virksomheder. Det har i praksis vist sig, at der er visse mellemformer som f.eks. idrætsanlæg, parker, offentlige institutioner og golfbaner m.v., som har givet anledning til tvivl om, hvorvidt de var omfattet af denne ordning, som gælder for jordbrugs- og dambrugserhvervet samt industri. Der har også været en vis usikkerhed om, hvorvidt industriformål omfatter enhver form for erhvervsvirksomhed.

Loven definerer heller ikke nærmere, hvad der skal forstås ved en virksomhed, herunder hvor nær en sammenhæng, der skal være mellem forskellige enheder, for at virksomhedens tilladelser kan lægges sammen og udløse fritagelse. Reglerne kan på dette punkt give anledning til tvivl f.eks. om, hvorvidt to eller flere landbrugsejendomme med samme ejer betragtes som én virksomhed.

Endvidere er det i de nugældende regler uklart, om det ved bortforpagning er ejeren eller forpagteren, der er afgiftspligtig.

Endelig er den opkrævningsordning, der blev indført i forbindelse med kommunalreformen administra-

tiv uhensigtsmæssig, idet kommunerne opkræver et gebyr og videresender hovedparten til staten.

3.2 Tilpasset kortlægning i vandplanen

Det er beskyttelsen af alt overfladevand og grundvand, der skal indarbejdes i vandplanen. Det fremgår ikke præcist af de gældende regler, at opgaven med kortlægning og udpegning af henholdsvis områder med særlige drikkevandsinteresser, områder med drikkevandsinteresser og områder med begrænsede drikkevandsinteresser, følsomme indvindingsområder og indsatsområder skal udføres i sammenhæng med de øvrige opgaver i vandplanen, således at beskyttelsen af drikkevandsressourcerne indgår i den samlede beskyttelse af overfladevand og grundvand.

4. Lovforslagets indhold

Lovforslaget indeholder en fiksering af afgiften til dækning af de offentlige udgifter til drikkevandsbeskyttelse, forenkledte regler for betaling og opkrævning af afgiften og en præcisering af reglerne om den målrettede drikkevandsbeskyttelse i vandplanen.

4.1. Afgift

Da Justitsministeriet som anført i afsnit 1, er mest tilbøjelig til at mene, at opkrævningen har karakter af en skat i grundlovens forstand i forhold til opkrævning af betaling fra vandindvinderne efter miljømålslovens § 35 og vandforsyningslovens § 52 c, foreslås det, at der i vandforsyningsloven indsættes et nyt kapitel 4 a om betaling og opkrævning m.v. af en fikseret afgift til drikkevandsbeskyttelse. Vandforsyningslovens § 52 c foreslås samtidig ophævet. Endvidere foreslås miljømålslovens § 35 nyaffattet, således at bestemmelsen henviser til de foreslåede afgiftsregler i vandforsyningslovens kapitel 4 a.

Afgiftens størrelse er beregnet på grundlag af en økonomisk analyse i den rapport, som Deloitte i 2008 udarbejdede for Miljøministeriet. Heri er det vurderet, at de samlede omkostninger til den statslige kortlægning og den kommunale indsatsplanlægning fra 2007 og frem vil andrage henholdsvis 1.102 mio. kr. og 532 mio. kr. inkl. administration af afgiftsopkrævningen.

Det er forudsat, at staten overtager opkrævningen, hvorefter de samlede udgifter ændres til henholdsvis 1.118 mio. kr. i staten og 510 mio. kr. i kommunerne. Ved beregningen af afgiftssatserne er der i de nævnte beløb fradraget de afholdte og forventede udgifter i 2007 og 2008.

Det vil sige, at den resterende udgift med udgangen af 2008 vil koste ca. 925 mio. kr. at afslutte kortlægningen af grundvandet, mens det vil koste ca. 455 mio. kr. at afslutte indsatsplanlægningen.